БЪЛГАРІЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСИ.

ЗАМѢНЯВАСЯ СЪ СѢКИ ДРУГИ ВѢСТНИКЪ.

[illegible] в листа на единъ голѣмъ и единъ малкъ. Голѣмiятъ излиза у Сѫбота вечерь малкiятъ у Понедѣлникъ и Сряда вечерь. Въ Цариградъ ще се раздаватъ и трита листа, а по вънъ отъ Цариградъ ще се испращатъ голѣмiятъ и Понедѣлнишнiя малъкъ.

Годишната цѣна предплатена на кайме е:

За въ Цариградъ — гр. 150

„ вънъ отъ Цариградъ гр. 180

Вънъ отъ Цариградъ който иска да земе само голѣмiятъ листъ ще плаща гр. 150.

Подписката става:

У Цариградъ.

У Д. Цанкова, управителя на вѣстникъ въ Галата.

У Д. Н. Брѣзалова покровителя на Вѣстникъ въ Бахъ-Капанъ.

Вънъ отъ Цариградъ: У Настоятелствата на Бълг. Книжици

Редакцiята се намира у Книгопечатницата на Д. Цанкова.

За каквото и да иска нѣкой да извѣсти у България, нѣма да плаща нищо. —

Писмата които ся отнасатъ до Редакцiя-та на България, ще ся надписуватъ до Драгина Цанкова.

БРОЙ 20. ЦАРИГРАДЪ 1859 Августъ 8 ГОДИНА 1.

Ето отговорътъ отъ писарчетата и мотчетата изъ Цариградъ до Габровското учителче Г. Б.:

Ето ни прочее, вые и ные (писарчета), подъ общото худелiе на габровското учителчи. сичко което прави, туй учителчи и мнимъ богословъ, е сѣкога добро, сичко което дума е се точно, сичко което пиши сѣкога истино.

Напротивъ каквото правятъ другити е се лошо, каквото думатъ се лъжливо, каквото пишатъ се лъжа. Съ една дума главата на другити е „ вѣтърничава „, луда, а неговата е една бѫчова отъ здравъ разумъ, единъ катранникъ отъ наука, единъ шарлатанникъ отъ богословiе.

И отъ гдѣ происхожлатъ высокити перанiя на г. Б... гдѣ ги е начерпалъ? отъ гдѣ ги влачи? Отъ богословското училище или семенарiя въ Кiевъ.

Ойле и ся, г. Б... е училъ Богословiе. Да; за това който говори за него дума; Габровскiятъ Богословъ!

Но дали богословiето го учи да мрази “ писарчетата въ Парпградъ, и да ги нарича „ дѣца вѣтърничави, распалени, които незнаятъ нито що мыслятъ, нито що думатъ, нито що искатъ. „ да, както ся види богословiето учи това; богословiето съвѣтва това. Гдѣ прочее учатъ това? На Кiевъ, въ Скитiя.

Какъ може да бѫде? Слѣдъ като е научилъ въ Скитiя толко красни нѣща, слѣдъ като си е направилъ въ Скитiя толко худава примѣна г. Б... бѣга отъ тая земя и ся врѣща въ Габрово.

Какъ тъй? Ето какъ. Въ скитiя има и другi Навуши като него. А той за да привлѣче повече врѣхъ себе си погледити на вторачениятъ народъ. когато си показва, перушинякътъ и когато ся надува и наерва той, думаме, има нужда да си курдиса колибата или гнѣздото въ една земя гдѣто ся намиратъ за рѣдко павуни.

Дѣйствително, габровскiятъ богословъ е едно рѣдко нѣщо, толко рѣдко щото му стига да си простре перушинякъ на слънце, да ся напери, да си простре краката, да си извади шiята, да си наведе джонката, послѣ да ся обърни полекичка на лѣво къмъ едни, на десно къмъ други за да привлеке врѣхъ себе си погледити на ахмацлiи и на будалити.

Дѣйствително, габровскiятъ богословъ кому може да положи глупостити си, и безсолнота си думи които хвърля къмъ Българiя. Не на други, но на извѣянити и на будалити.

Какъ! той мысли че може да говори за Богословски въпроси, въпроси относителни за голѣмя народни интереси и не разумѣва какво нѣщо е единъ вѣстникъ, какво нѣщо е единъ вѣстникарь!

Но за да знай нѣкой какво нѣщо е единъ вѣстникъ, не е нуждно да купува четыри петь години въ разсѫждането на высокити богословски начала. Стига да знай да купува или продава за петь пари тютюнь.

Беки нѣкой може да иска отъ единъ тутюнджiя или карпусчiя ... да му продава отъ който видъ иска? Не.

И ако мыслимъ че той е длъженъ да продава тутюнъ, карпуси, само които тѣбе угаждатъ и които не повреждатъ кесiйката ти, той ще ти рѣче:

« Иди при кумшiятъ ми, в търси по добрь пазарлъкъ. »

Прочее, г. Цанковъ какво дума на оныя които не рачатъ вѣстникътъ му: « е, добрѣ! пріятели, мойтъ вѣстникъ като не ви е угоденъ, идете при събратътъ ми г. Ексархоса, или направѣте единъ подобръ отъ България или отъ Ц. вѣстникъ. »

Тоя отговоръ на г. Цанкова има толко точность и толко здравъ разумъ щото само габровскiятъ богословъ не можи да ги оцѣни.

И съ какво право габровското учителчи иска да принуди « писарчетата въ Цариградъ » да мыслятъ като него? тыя писарчета не сѫ ли и тѣ свободни да намѣрятъ нѣщо добро въ вѣстникътъ на г. Цанковъ? както и габровското учителчи е свободно да не намѣри нищо?

И като подложимъ че писарчетата въ Цариградъ намиратъ сичко добро въ България, тѣ правятъ ли нѣкакво деспотическо насилiе на свободата на габровското учителчи?

Предъ очити на габровското учителчи, само Ц. вѣстникъ защищава Българскити интереси. Кой ни възбранява, нась писарчета, да отдадемъ тая честь на България?

Сѣкой вѣстникъ има свойтъ си препоржчитель, както единъ странноприемецъ има своити гости, както сѣкой търговецъ има мюшюрiити си. Ц. вѣстникъ угажда да задържя спомоществователити си съ единъ какъвъ да е начинъ; България не ще ли си задържи съ единъ различенъ начинъ?

Стига толкова за свободата, за вкусътъ и слонностити на сѣкого, на писарчетата както и на учителчито, на България както и на Ц. вѣстникъ. Нека мынимъ сега на дѣлата.

Габровското учителчи или скитското павунчи — или пакъ както това име му по харесва — Великiятъ Кiевски Богословъ ненавижда много, както видѣхя, писарчетата въ Цариградъ. Защо прочее ги ненавижда?

Защото тѣ направяха нѣщо за отечеството си. и пакъ той не е нищо направилъ. Прочее той отъ завистъ говори.

Чи той иска ли да сравни книжевната Българска община съ нѣколко свои глупости които е писалъ въ Ц. вѣстникъ противъ България? Е добрѣ! нека направи сравненiе, нека го прати на прелюбезniятъ си дневникъ Ц Вѣстникъ, ние ще направимъ нашего и ако имать една разумна сѫбирность ние ще помолимъ г. Цанковъ да ги обнародва и дѣти въ България, за да можатъ нашити съотечественици да отдадатъ правдина на преданностьта на едните и на другити.

Но Скитского павунчи дума « Вые искате да ся раздѣлимъ отъ грьцити, и като правите тъй вые сте дѣца, които незнаятъ какво искатъ. »

То добрѣ, но нека ни кажи той — който не е лѣге, който знай какво дума, — съ кой начинъ ные ще извадимъ Българскiятъ народъ отъ илотското гдѣто грьцкiятъ народъ го натопи и държи? Нека ни кажи и съ кой начинъ ще си земемъ народната iерархiя, и съ кой начинъ Българскiятъ народъ ще стани поддапникъ на И.В. Султанътъ съ истото достоинство и съ истiятъ чинъ както напр. Еврейскiятъ народъ!

За да кажи това, скитското павунчи ще ся принита отъ събратiята си, по перушинястити павуни.

Цариградъ 1859 Августа 4

Едно писарче изъ Цариградъ.

Ц. вѣстникъ ни дава пріятната новина че нѣкой си господинъ, негли г. К., ще отговори на членовети въ които ные исторически доказахме и ще слѣдваме да доказваме, че грьцкiятъ патрiархъ не е истиненъ патрiархъ и че нема никаква власть врьхъ Българити и врьхъ България.

Ако сѫдимъ отъ предисловiето, отговорътъ на нашiятъ противникъ ще бѫди посоленъ съ попрьжни и хули, според вкусътъ на грьцити. Ные не ще отговоримъ. Сичко онова което сме длъжни и което можимъ да направимъ е да отговоримъ на онова което е разумно. При това да ли нѣкой пѣтникъ въ Цариградъ както и въ България, пѫти съ камани, съ тояга или камшикъ кучето което лае? Не.

Поне длъжни ли сме да ся мжчимъ да извадимъ отъ забужденiе нашiятъ противорѣчникъ и да го убѣждаме че ные ни немъ единственно за българити, като неупотребяваме никаква друга причина освенъ личнити си убѣжденiя, че ные не пишимъ подбудени отъ нѣкоя заповѣдь дошла или отъ Римъ, или отъ С. Петербургъ или отъ Атина. Пакъ не.

Читателити на България сѫ, слава богу, доста разумни за да можятъ да разумѣятъ че въ сичкити ни доказателства имената съборъ, Папа, Римъ, Пропаганда, сресъ раздоръ пир..... дохождатъ подъ перото ни само отъ нужда и като речи както буквити подъ ржката на единъ съчинитель, както цифрити подъ ржката на единъ търговецъ. Дали може да ся пиши безъ буквы? дали може да ся смѣта безъ цифри? Не.

Като оставихме тъй на страна попрьжни ти и хулити на нашiятъ противникъ и, като го оставихме на неговити предразсѫдъци какво треба да правимъ? Треба ли го облажимъ че спротивъ неговити попрьжни и предразсѫдъци, той ни улеснява работата повече отъ колкото желаимъ.

Защото като продвижда че ше ся испѫди отъ мѣсто на мѣсто безъ да може да противоположи нигдѣ едно серiозно противенiе на нашити доказванiя, той ся оттегюва като единъ генералъ който бѣга и, страшливъ и растреперанъ, подага шатрата си право по епохата въ която ные сганахме Христiяни, сиречь, въ епохата когато ни единъ вселенски съборъ като присгана за въсточната църква, и раздѣлението като ся случи между Въсточната църква и Западната, Цариградскити епископи загубиха сѣкое право за да си направятъ едно каноническо положенiе.

Нѣкой ще повѣрва че, слѣдъ като тъй пристжпа назадъ отъ столѣтiе на столѣтiе, отъ съборъ на съборъ, до « началото на нашето Христiянство „ нѣкой ще повѣрва, думаме, че нашiятъ противникъ отива да ся укрѣпи задъ онова което той нарича « исторически обстоятелства които и до « днесъ ся припознаватъ отъ нашата вели- “ ка църква и е повише отъ предъ сто го- “ дини насамъ „

Защото, едвамъ като стигни до тыя “ исторически обстоятелства „ той начнува пакъ да бѣга, и ся кріе задъ “ царскiятъ бератъ или фермanъ „ отъ гдѣто ни джаска слѣдующiятъ софизмъ:

« Тая власть [на грьцкiятъ патрiархъ « надъ българiя и надъ българити] само отъ « негово Величество Милостивѣйшiй нашъ « царь може да ся даде или вдигне отъ « Грьцкiя Царигр. Патрiархъ. »

ТАЯ ВЛАСТЬ. Но каква власть? Една духовна власть ли или мирска? Една вѣроисповѣдна власть ли или общественна? Една епископска власть ли или пашовска? Една визирска власть ли или патрiаршеска? Една Мюзюлманска власть ли или Христiанска?

Такъвъ е грубiятъ софизмъ задъ когото нашiятъ противникъ е испадналь да ся кріе.

Слава Богу! ные нѣмаме нужда отъ никавъ софизмъ, отъ никакво смущенiе въ говорението, отъ никакво противорѣчiе, за да отговоримъ на нашiятъ противникъ, за да го испѫдимъ отъ новото му положенiе и още да го отъремъ отъ сичкити му страховье.

Защото какво иска отъ насъ и отъ нашити българи И. В. Султанътъ? И. В. иска да го познаваме за нашъ единственъ мирски самодержецъ и да му отдаваме, съ това качество, честьта, почитанiето, покорностьта, вѣрностьта и сичкити други длъжности които И. В. е придобилъ законно надъ насъ.

Но дали ся подиграва съ И. Величество Султанъ-тъ, нашiятъ Августѣйшiй Самодержецъ, не прави ли началството му смѣшно като му отдава волята и намѣренiето да дава, Той Мюзюлманинъ, духовни власти, спр. канонически власти на Христiяни надъ другы Христiяни!

Но нашiятъ противникъ размыслилъ ли е, една поне минута, за смѣхотата, съ която ся покрива, за презрѣнiето което прави върхъ Августѣйшето лице на нашiятъ Самодержецъ, като подлага че мирската власть на И. В. Султанъ Абдулъ Меджита и на Августѣйшiя му предмѣстница ся простира до духовни нѣща на Христiянити, че може да дава напримѣръ, на грьцкiятъ патрiархъ една власть която не му даватъ и не му сѫ дали самити христiяни; една власть

който единъ царь христіянинъ неможе да даде на поданницити си Христіяни: властьта да исповѣдва, да вѣнчава, да кръщава, да ръкополага свещеници. епископи, митрополити!...

И паніятъ събратъ, и той, отваря си столиовети за такива глупости,!! Безъ сумненіе ные почитаме подобрѣ читателити си отъ колкото Ц вѣстникъ почита неговити. И като говоримъ съ тоя начинъ ные вѣрваме че ще служимъ не само на отечеството си но още и на нашіятъ Самодержецъ СУЛТАНЪ АБДУЛЪ МЕДЖИТЪ.

Че ако грьцкити патріарси чрезъ славолюбіе или чрезъ другы причини си сѫ съставили смущенія и сѫ си направили едно противоканоническо положеніе, пека излезатъ отъ смущеніята си и отъ неистинното си положеніе съ какви то средства щѫтъ.

Колкото за насъ и за нашити Българи, като говоримъ Христіянскы, ные имаме двѣ нѣща да правимъ « да въздадемъ яже Кесарева кесареви (за насъ Султанъ Абдулъ Меджидъ) и яже Божія Богови. »

Коя е основата на Цареградската Грьцка патріархія и на власть-та ѝ върху Българія и Българити.

II

Двата основатели на тая мечтателна сѣнка която наричатъ » Цареградска патріархія », сѫ Аттикъ и Анатолъ. Пьрвіятъ умрѣ по 427; вторіятъ по 458. Аттикъ и Анатолъ бѣха и двамата виноватити орудія на діяволскити намѣренія на двата Александрійски патріарси Теофилъ и Діоскоръ.

Сѣкой знай че Діоскоръ е въ Церковната исторія като единъ отъ тыя вълци, пратенъ отъ Адскити пропасти за да колятъ Іисусъ-Христовото стадо. Той е който предсѣдателствува на онова което ся нарича *разбойнически сборъ* (1) (συνοδος λῃστρικη); врьхъ него ся събра Халкидонскія тъ съборъ, трети вселенски. Въ разбойническото му Ефезско дѣло, Діоскоръ, намѣри голѣма полза и помощь отъ Анатола, единъ отъ тыя попове, ржкоположени отъ него по 449, 2 години предъ Халкидонскыятъ съборъ. За да награди Анатола, за заслугити му Діоскоръ го прати като пославникъ въ Цариградъ и най послѣ, пека благодаря на голѣмата власть на Евнухътъ Хризафія—наименова го епископъ въ тоя градъ. Ще видимъ сетнината.

Ные до сега видѣхме каква стока е былъ Аттикъ: той бѣше десната ржка на Александрійскіятъ Теофилъ, главніятъ подбудитель на тія діяволски интриги, които направиха Св. И. Златоустъ да изгуби епископското си сѣдалище, да ся прати въ заточеніе и напослѣдъкъ причиниха смьрть-та му.

Читатель-тъ ще благоизволи да забѣлежи че сичко каквото рекохме тука за Анатола и Аттика е зето не отъ Латинскити списатели но отъ грьцкити, и особито за Аттика—за когото пакъ ще говоримъ—е зето отъ Паллада, списатель на житіето Св. Ив. Златоуста.

Като сравняваме тука Аттика и Анатола и като гы туряме единъ предъ другъ искаме ли да кажимъ че единъ и другіятъ сѫ дѣйствовели съ истіятъ начинъ? Не.

Като туряме тыя двама славолюбци единъ предъ другъ, ные искаме да кажимъ че тѣ сѫ напусто дѣйствовали за истото дѣло, за съгражданіето на сѫщо то зданіе чрезъ разни пѫтища и чрезъ разни средства, съ една дума тѣ напусто сѫ мѫчихѫ Аттикъ да положи Цариградската патріархія надъ една тражданска основа. а Анатолъ да я положи надъ една каноническа основа.

Нека дойдемъ напредъ на гражданската основа на Цариградската патріархія, сир. на императорскити актове (2) на императора Теодосія младіятъ, врьхъ който Атикъ предпріе за да издигни тая патріархія и съ покровителството на което, той си достигна цѣлта. За да распространи присвоената си власть до Адріатическото море и Арменія той потѫпка съ крака двѣ та пьрви вселенски събори.

Нищо по лесно не бѣше за дворътъ на младіятъ Теодосія, освѣнъ да откара человѣкъ единъ императорски актъ отъ когото има нужда. Стигаше само да е пріятель съ единъ Евнухъ и тогава требаше да е увѣренъ че ще постигни цѣлта си. Императорътъ подписваше самъ си сѣкой актъ който му ся туряше отъ предя, безъ да испита съдьржаніето му.

За да отучи императорътъ отъ тая неразумна леспотія да подписва сѣкой членъ безъ да го прочете, сестраму св. Пулхерія, му донесе и тя единъ день единъ членъ да го подпиши. Императорътъ го подписа както подписваше и другити. Но слѣдъ малко Пулхерія ся врьшо при него и му туря предъ очити членътъ когото предъ малко бѣше подписалъ.

Прочее какъвъ бѣше тоя членъ? Единъ контратъ чрезъ когото той продаваше жената си като робиня.

Съ единъ Императоръ толко лесенъ да дава подписътъ си на сѣкого, какво нѣщо неможеше да извьрши единъ лукавъ, единъ интригантинъ, единъ славолюбецъ какъвъ то бѣше Аттикъ? Колко императорски актове не можеше да откара отъ Теодосія, младіятъ!

Прочее Аттикъ откара и за него си и за другити отъ Теодосія младіятъ актове конто да можятъ да съборятъ сичкото цьрковно благочиніе. За него си, ные видѣхме, за другити, послѣ ще видимъ: и отъ стойностьта която Халхидонскити св. Отци ще дадатъ на послѣднити актове, ные ще видимъ какво треба да мысли сѣкой истиненъ Христіянинъ за тыя императорски актове и за Хатти-шерифътъ когото грьцката патріархія зема за една противоканоническа цѣль.

Кѫмъ свършаніето на четвьрто-то засѣданіе (17 Окт. 451) вселенскіятъ Халкидонски съборъ сѫди прѣпія-та конто сѫществуваха между Фотія, Тирски епископъ (Тиръ, днесъ Суръ), и Евстатія Беритски епископъ (беритъ днесъ Бейрутъ]. Основата на това прѣпіе бѣше единъ актъ на императора Теодосія малкіятъ който бѣ умрѣлъ презъ миналата година 450. актъ чрезъ когото Бейрутъ ся бѣше въздигналъ на митрополія. Подкрѣпенъ отъ тоя императорски актъ когото Фотій бѣ насиленъ да удобри—въ противенъ случай епархіята му требаше да ся отнеме—Евстатій посвояваше властвуваніето и управленіето на шесть епархіи конто принадлежяха отъ напредъ на Тирската митрополія. И послѣ като Фотій не рачеше да ся склони да му развалятъ митрополіята чрезъ единъ императорски законъ, Анатолъ, Цариградски епископъ го афореса, сѫщіятъ Анатолъ за когото говорихме и за когото ще говоримъ още.

Тъй като го афоресаха и като зеха правата чрезъ единъ прость императорски актъ подтвърденъ въ единъ особитъ съборъ въ цариградъ, Фотій поиска, подлогъ-тъ му да ся сѫди отъ Халкидонскыятъ вселенски съборъ. Какъ го сѫди тоя съборъ? Това достопочтенно събраніе какъ уцѣни стойность-та на императорскити актове въ церковнити подлози? ето какъ: Ные преписваме.

" Началницити (офиціерити на императора Марціана) като го попытаха да ли тоя подлогъ трѣба да ся разглѣдва споредъ канонитѣ или споредъ Императорскити актове, съборъ-тъ отговори, " Императорскити закони не сѫ ни- " що при канонити; канонити на Св. от- " ци треба да надвіятъ "

" При това Императоръ Марцинъ ся бѣше изяснилъ съ истіятъ начинъ. Прочее рѣши ся единъ императорски законъ не може да принесе епископіяти на една митрополія въ друга, и че слѣдователно шесть-тѣ церкви треба да ся дадатъ на Тирска-та митрополія и че Бейрутскіятъ епископъ не ще има нищо повече отъ епископити за провинціята си.....

« На послѣдъкъ Цекроній епископъ на Севастополисъ, Севастъ (днесъ Туркалъ, въ Понтъ) като поиска да положатъ за начало че ИМПЕРЛТОРСКИТИ ЗАКОНИ ПРОТИВНИ НА КАНОНИТИ СѪ БЕЗЪ ПРОТИВОРѢЧІЕ НИКАКВИ и че канонити-треба да покажатъ сичката си сила, съборътъ извика:

« Ные думаме сички истото; си- « чкыты императорскы закони ще пре- « станатъ; КАНОНИТИ ТРЕБА ДА « ИМАТЪ СИЛА. » и началницити рѣкоха че това ще ся извьрши въ сичкити провинціи.

Сега какво треба да отговоримъ на грьцкіятъ патріархъ, който за да упази посвояваніето си кѫмъ Българити и Българія — може да ни покажи императорскити спасктове, беритити си и Хатти-Шерифити си? Ные сме длъжни да му отговоримъ наедно съ Св. Отци Халкидонски:

Канонити треба да имать сила!

Нъ ще ни рѣче нѣкой ако им раторскити актове и Хатти-Шерифи и беритити не даватъ никакви ПРОИСПОВѢДНИ или КАНОНИЧЕСК права на грьцкіятъ патріархъ да надъ Българити, то пове му давать щественни и мирски права.

На това ные ще отговоримъ сега че Хатти-Хумаюнътъ е по лѣденъ отъ тыя актове и че ник общіятъ интересъ на единъ цѣлъ н родъ не ще да бѫде подъ особитѣ интересъ на единъ патріархъ или другъ нѣкого.

Цареградскыя Вѣстникъ, Геній-Бо слова Българія и Гърцы-тѣ Влады

Продълженіе

Днешня та полемика между Българскы-тѣ ж налы са отвори отъ статія та за св. свѣтъ. предм за който най умно и найдобрѣ бѣше да са него нищо, но Г-нъ Цанковъ че стори пека да ка глупость. Ако другы-тѣ жорналы искахѫ да са кажатъ тъй умны, както са мыслѣхѫ, трѣбаше ставятъ тъзи глупость да си издъхне и умре дѣто са бѣ родила. И какво ползуваха правосл то тѣзи които раздразнихѫ този толкози тръп въпросъ? какво доказахѫ? пьрвыя въ порыва на въріе то си парече го спотворнатна изманк рыя съ бездарныя си талантъ искара го с усѣвѣ драгоцѣнно, третія го проповѣда чюдо, четв тыя обрядъ го назова, петыя пакъ смѣта да го рече просто вѣрованіе (ц. В. Н. 437).

Наши тѣ жорналисты са забравихѫ че, газета е катихизисъ и, народа не ище отъ тѣхъ Богосл віе, ами са заловихѫ едны, като безвѣрницы, отрицаватъ, другы, като Богословцы, да разсѫ даватъ, а другы като святы отцы да подтверд ватъ ушъ и тѣ нѣщо, което еще не знаѫтъ свѣт го именуватъ, ами: едны го казватъ свещен огынь, другы свети свѣтъ, другы еще друго другы друго. Срамота на истинѫ и за тѣхъ че ѝ рода ны, а еще повече ако си наумѣваше нѣкой причины-тѣ, които извадихѫ на лице и раздрънкѫ този вопросъ, причины нищожны или маловажны пр дъ туй за което са касае вопроса, и оскорбит ны за нравственность та.

Г-нъ Цанковъ найнапрѣдъ си позволи казва да говори тъи смело и слободно за едно нѣщо кое той като непознава да е догмать на православна вѣра, пріема го само като изворъ на Богатство грьцко то духовенство, и-Благосовѣстно по свое заключеніе, а безсовестно по заключеніе то на др гы тѣ -счете за необходимо вече да принесе интер сы тѣ на грьцко то духовенство жертва на дост вѣрность та; защото, по негово то мнѣніе, грьцко духовенство злоупотрѣбява благочестіе то на прав вѣрны-тѣ, и обругава православіето съ най срам тенъ и непозволителенъ начинъ. Но да ли не е пр во: че кога негова взоръ, отъ точка на зрѣніе-то к колко са поставъ, за обозрѣніе то на Велики тѣ ис тины, като са стреми обыкновенно—прѣзъ сѣко бл вко и ясно—досега и задъ прѣдѣлы тѣ на горизонт въ непроницаемость? » Нужно дать немного воля ум и вотъ случай къ величайшей его необузданности, казалъ великій Паскалъ. « Всему свой предѣлъ. Причины тѣ които подстрекихѫ другы тѣ жорнали сты да са обржжатъ тъй пристрасно срѣщо Цанков сѫ еще маловажны еще ничтожны, и не сѫ както и са ище па Ц. В. да каже » че не ся касае за прост една работа, ами са касае за народностьта наша, з языкъ атъ нашъ, за вѣра та наша. » Туй сѫ само л мы тежки и важны за да прикрыжатъ гнусна злоб и умразна клевета; защо то ако да е за народност та и за языка само, тогази потожително може да с каже че Ц. В. е измѣнникъ, и прѣдатель; ако то тъй разбира интереси тѣ на рода си, и ако отъ тѣзи средства мысли че гы защищава. Ако ли е за вѣр та тя съ такъвзи важны извѣстія ли са отбрапя? ед и друго; дѣ сѫ столпытѣ на православіе то, на ко то толкози сѫщо плащатъ Българи тѣ за туй сам да имъ браняТъ вѣра та? Вѣра та страда, вика Цар градскыя вѣстникъ, а глава та на церква-та, покро вителя на вѣра та, спи; вѣра та страда, а служител тѣ на вѣра та сѫ са испотрепали пары да печелятъ Българи тѣ на малко остава еще (ако слушамы Ц.В да станѫтъ католицы и протестанты, а тѣхны-тѣ св тители като са стреснѫли че, като распратили н сѣкѫдѣ проповѣдницы, и като тръгнѫли самы отъ гр дъ на градъ, отъ село на село, сальгы наставлива тъ и ги утвърдяватъ въ вѣра та, сѣки праздникъ Е вангелскы поученія, и сѣки денъ благочестивы сов ты за православны парицы. Дніе лукавы сут са провыкнува геній-Богословъ, но, пастыріе Бо тарскіи бодрствуватъ за стадо то си, тѣ исполняват свои тѣ длъжности, тѣ защищаватъ православіе то не си оставятъ работа та на ихмалъ, тичитъ, ка

---

(1) и Ефесско разбойничество.

(2) фермани, мазбати, днесъ.

тихисватъ кисійкы тѣ на стадо то си, и въ име то на православіе то силомъ гы испразнославятъ. Ако убо за вѣра та са касаеше, тъй ли щѣхѫ да правятъ калыцы тѣ и патрицы-тѣ ны? тѣ да тичятъ да гра- бятъ, и да събличатъ народа, а да придадатъ на Ца- реградскыя Вѣстникъ да са лигави съ единъ прѣме- тъ свещенъ, и толкози важенъ? кой може да бѫде толкози безуменъ послѣ това да вѣрува на туй що казва Ц. В. Не, пріятелю, не, не е ревностьта за православіе то що та е подсторила да издавашъ важ- ны извѣстія; сѣкй може да види че не ти е чисто коливото за Български тѣ задуши. Недѣй са прѣ- струва че треперишъ надъ Българи-тѣ, не бой са. Азъ ти увѣряватъ че тѣ нито католицы, нито протс- станти ще станатъ, не могѫ та увѣри само да ли е останало и пепель на огнище то имъ, както сѫ ги наподжили и подлегжали твои тѣ светы гладницы гър- цки владыцы.

Но, да додимъ на дума та си, каквыто и да кажемъ че сѫ были причины тѣ които свадихѫ наши тѣ журналисты, право то е че тѣ не сторихѫ добрѣ, нещо и позлѣ ще сторятъ ако продължаватъ да под- нятатъ и тези, и другы таквызи вопросы кои то ако и да са невиждатъ чисто религіозны то пакъ и не сѫ прѣдметъ за политическы или чистолитературны журналы, за туй и ный устранявали сми са и ще са устраняваны отъ сѣко участіе въ прѣпиранie за та- квызы вопросы а за сичко друго споримо готовы сми да дадемъ мнѣніе и да исказваны наши тѣ у- бѣжденія; но споредъ обѣщаніе то си иска кажемъ, кому са отговарямы сега и за каквы хора познавамы ни наши-тѣ порицатели.

Г-нъ Екзархосъ з а ч и н а т е л я на тъзи война, който изрѣдко съ истино Терситско мужество са надпрежина въ побоино то книжевно поле съ тощи и безсвизны статійкы, въ литературно то поприще е създаренъ, глупъ, подлъ, с н е к у л я н т ъ т о р г а ш ъ: сѣко произведеніе, колкото и да е прѣкрасно, пра- едно и чюздо отъ сѣка к о т е р і я не му е прієто ко не служи на негова-та цѣль, който добрѣ у- вѣй да прѣдувардева; за сичко друго не сматря, бы- по какъвъ да е боклукъ, прієма го да си пълни вѣ- стника и да са отърве отъ писаніе.

Неговый изъ Габрово воевода или Геній—Бо- гословъ, както ще го наричамы отъ сега, никакъ не догана на него; той искусно и систематическы воюва Намъ не е непознато по кои причинаса паднѣва и той съ Б а з п р г е ц и н а на чюзды тѣ м н ѣ н і я, но истината и справедливость та изискуватъ да го о- тличимъ отъ продавачи тѣ на дъжи тѣ. Той е человѣкъ твърдѣ неглупавъ, а на места даже и твърдѣ умевъ, с познанія и ас безъ дарованія, но, който при то- ліко то си честолюбіе, испада въ слабость да заема достоинство то си на недостойны хора. Ако негово то самолюбіе не надмипуваше неговы тѣ и н т е л е к т у а л н ы средства, той бы са отличилъ като че- тѣкъ съсъ умъ и талантъ; туй самолюбіе обаче пра- ви го рѣшително Моноханъ, той е до неразувѣря- ваніе убѣденъ само въ свое то си. Искренно, до- бросовѣстно, безскорыстно, чисто, свято е той убѣ- денъ, че спасеніе то міра е само въ неговы тѣ мы- сли, и че сичкы които не раздѣляватъ негова та д о- к т р и н а сѫ—хора погинѫли, и сичкы, които ѫ отхвърлятъ, които сѫ прѣпиратъ за нея или са смѣ ятъ надъ нея сѫ—врагове на общественно то спо- койствіе, врагове на человѣшкыя родъ, и з в е р ы че проправяли ужъ пжтя на католицизма, и злодѣи че подко- павали ужъ православіе то. Тъй му са нему струва... Сичкы другы сѫ увличятъ и токо той е непоколеби- мыя столпъ; сичкы другы сѫ легкомысленны и непра- вы родолюбцы, и токо той е глъбокомысленыя и ис- кренныя родолюбецъ...А добрый той не забѣлѣжва, че основа та на негово то толкози искренно, толко- зи безкорыстно вѣрованіе, заключяваса въ неговото самолюбіе, а не въ любовь та къмъ истина та, и че силата и енергія та на неговытѣ убѣжденія произ- лѣзватъ изъ болѣзнено-страстното желаніе « б л е- снутъ у м о м ъ и к а з а т ь с я г л у б о к о м ы- с л е н н ы м ъ ». Но да пристѫпимъ вече къмъ дѣлото си. Ный ще разгледамы първомъ статія та на Г-нъ Б-ва а послѣ ще са върнемъ и къмъ введеніе-та на Р-на Е-са. Слѣдва

Браила 1859. Юлія 26

Единъ българинъ като видѣлъ че иди Харачіатъ предложилъ на другарите си какъ: ако му дадатъ едно ведро вино, на- писувува Харачіатъ. Тіи като му обѣщали ведрото; той възлѣзалъ на единъ брѣгъ високъ, че като замирувалъ Харачіатъ, извикалъ му.

Б. Харачи бе е е!

Х. какво е бе гявурино?

Б. ..... (напсувува го на майка)

Х. за колко бе гявурѣ?

Б. за ведро вино.

Х. П[illegible] бре ѫжнжрѣ.—за да напсу- ваш единого харачіа, трѣбуваше баримъ десять ведра вино да ти дадатъ.

Ако и царегр. Вѣстникъ, за ведро вино е обнародувалъ съ таковъ начинъ дарогова- нието на българските попове: язжкъ за книгата и за мастилото!

Единъ отъ Споможествователите на България.

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАР. РАБОТИ.

Новинити които нощата ни донесе отъ България сѫ до 28 Юліа.

Отъ съдържанието на многобройнити до- писки, които милити наши соотечественици доброизволяватъ да ни пращатъ, ные сапи- касваме че има голѣмо движеніе въ духо- вети на нашити Българи. Отъ една страна грѣцкити владици като очудьха свѣтъ-тъ съ толко срамни злоупотребленія начинуватъ да намиратъ праведни припятствія между наши- ти Българи, отъ друга страна народностьта, тая благородна искра която сѣкой истенснъ Българинъ има въ сърдцето си, ся укрѣпява и ся вооружава противъ фанаріо- тизмъ-тъ и московитизмъ-тъ, съ други думи панеллинизмъ-тъ и панславизмъ-тъ.

Истинно да кажимъ, тыя двѣ системи, толко пагубни и опасни за нашиятъ милъ на- родъ ни дрѣжяха до сега въ това состоя- ніе което безъ жалость не можимъ да по- гледнемъ. Но благодареніе на пъргавія-тъ духъ на нашити соотечественици, тѣ видѣха, тѣ разумѣха, надникнаха въ тайнити на тѣзи двѣ пропаганди. Дързость прочее и по- стоянство!

Ные пазимъ въ сърдцето си една дълбока признателность къмъ родолюбивити и почтен- нити ни дописници, които толко доброволно посрѣщатъ нашего желаніе. ные ги благо- даримъ искренно, и нека бѫдатъ увѣрени че ные имъ пріємаме съ драго сърдце драго- цѣнnити новини. Ахъ! редовети които ни на- писватъ сѫ знакъ на голѣмата имъ ревность за доброто на отечеството ни.

Нашити съотечественици Българи въ Ени-Заара, възпазени и тѣ да имѫтъ цер- кви и училища, добрѣ распоредени, както по другити градове въ България, сѫ оскудни отъ сѣкакви средства. Прочее тѣ ни съоб- щаватъ слѣдоюшето и ные съ благодареніе го туряме предъ очити на нашити Българи:

извѣстіе.

» Който отъ васъ (Българити) желай » да подари нѣщо или отъ пара или отъ кни- » ги споредъ силата си за вѣчна памятъ, а » не знай гдѣ има такова сыромашко мѣс- » то, сто Ени-Заарската каза и училище. »

Молимъ родолюбивити ни Българе да дадатъ вниманіе то си на това желаніе на Ени-Заарчени.

Годишнити испитанія въ Велесъ имали на 16 Юлія и траяли четыри дни. Отгогорити на ученицити были свободни и изрядни, а ный повече народната ни исторія привлѣкла вниманіето на Велешкити граждани. Ве- лесъ, както и другити Български градове, бѣше предъ в р е м я жьртва на фанаріотизмъ- тъ. Но нѣкои родолюбиви мѫжіе, както Г. Г. Георгій Икономовъ и Ив. Пешковъ, учители водими отъ пастирскити и патріотическити сѣвѣти на И. П. Архимандрита Антима, » пресбразиха » тоя градъ който днесъ е истинно Български.

Не знаимъ по какви предмѣти сѫ ся ис- питвали Велешкити ученици. Надѣваме ся да ни ся съобщятъ.

На 5 Юлія нашити Българи въ Желѣз- никъ имали благодареніе да присѫтствоватъ на испитити въ взаимното Акарджанско у- чилище. Въ Железникъ, взаимнити училища както и средоточното, сѫ въ добро състоя- ніе. тамо гдѣто съгласіето е основно-то нача- ло на гражданити гдѣто сичкити членове на общината ся стараятъ за общото добро, тамо думаме, работити иматъ доброщастна цѣлъ.

Годишнити испитанія въ училището на Градецъ, ся начинали на 19 и ся свършили 20 Юлія. Почтеннити учители отъ Сливенс- кити училища присѫтствовали на това у- чилищно тържество. И трудолюбети на учите- ль-тъ въ Градецъ Г. Димитра Русковъ, както и успѣхити на нѣжнити младежи показа- ли полезни и добри плодове. Още нѣколко граждани отъ Сливенъ почели училището съ присѫтвіето си. Истинна утѣшително е за насъ и за сѣкой Българинъ, да гледаме ре- вность съ която ся стараятъ на сѣкадѣ почти за просвѣщеніето на младежити.

Това обстоятелство имало и по добра по- лза, тя е че Селянити отъ Мелвенъ, дълго- временно безъ учитель, ся фанали единъ чрезъ пристояваніето на Г-на Г. Доброплодный. Въ разни случаи Б ъ л г р і я си правеше дъл- жность и благодареніе да отдаде праведня похвали на тоя родолюбивъ мѫжь. Сега пакъ нека прієме признателнити й чувства!

Една новина за Казанлъшкитни училища е достойна за разсѫжданіето на нашити чи- татели. “ Някакъ добрѣ е училището, дума “ дописката въ г. Г....само презъ Февруа- “ ріа дойде веднѫжь на училящето а други- “ ти никога. Някакъ по съ живо око го “ гледатъ въ не като първенъ. “

Едно учебно заведеніе за да може да постигни образователната си цѣлъ изискува не само трудовити на учителити, но още,— и което е неизбѣжно,—и грижити и сегда- шната бодрость на градоначалницити. Спо- редъ това чудо е какъ училището може да бѫди добрѣ, когато градоначалницити не зна- ятъ гдѣ му сѫ вратата? и какъ можатъ съ живо око да го гледатъ, когато не стъпатъ никога вжтрѣ?!

Учителскити новини отъ Руссе не сѫ твърдѣ радостни. Единъ отъ учителити г-нъ К....Ясковчанинъ, чрезъ горделивото си по- веденіе, не удовлетворява желанията на то- мошнити наши Българи, и не е точенъ въ испълненіето на дѫжностити си. Почтенни- ти му сътрудници както и гражданити го съвѣтвали да ся исправи, но той “ вые не сте достойни „ отговорилъ: каквото и да е достойството на г-на К..., колко високо и да е учениото му, той е строго дѫженъ да отдава приличната почетъ къмъ събратія-та си и къмъ гражданити; дѫженъ е да вър- ши редовно работата си. За сега, толко го- воримъ за тоя учитель. Но ако никакъвъ знакъ за поправленіе не ся яви у негового непри- стойно поведеніе, ные ще сѫ принудимъ чрезъ съобщеніе то на нашити дописници, да поправимъ ные сами неговото поведеніе.

Ахъ, наистинна! колко е мѣчно, но колко е и красно и утѣшително, да обработва че- довѣкъ крехкити умове и чистити сърдца на нѣжнити младежи! То е въ истото время една заслуга и една добрина за отечеството.

Тоя учитель исключевъ, училището въ Русе е въ изрядно състояніе.

Нашити читатели помнятъ прасетата и пилетата които Пловдивскіятъ фанаріотинъ Паисій ялъ презъ В. пости; помнятъ още опроверганіето на тая новина вмѣстено въ бр. 14 на България наедно съ приличнити и нуждити разсѫждания отъ редакціята. Ные сѣкога бѣхме увѣрени че това опроверганіе не е истинно и вліяніятъ опровергатель тре- баше да ся нарече самъ си лъжецъ, а не “ недодѣланніятъ корреспондентинъ. „ Днесъ имаме предъ очити си истинната на прасетата Паисеви, доказана, подтвердена и отъ вѣро- ятенъ источникъ. Нашити читатели ще ви- дятъ колко погрѣшенни Българи безсрамно лъжятъ. Тая корреспонденція е отъ Т. Па- зарджикъ, 19 Юлія.

Не стига фанаріотинътъ Паисій гдѣто става изедникъ, сега по казълъшкити села ся въздигналъ на мечкаринъ. Тоя безсра- мливъ фанаріотинъ е смѣлъ да води единъ отъ священницити отъ село Габарево за ма- скара. Защото клетіятъ священникъ Бълга- ринъ, — Българинъ думаме, Да,!—немалъ отъ какво да му плати. Въ единъ мѣсяцъ вътрѣ, Българскити священници сѫ обезче- стиха отъ Грѣцкіятъ Патріархъ, въ Габеро- во Български священникъ ся води като меч- ка отъ Грькътъ Паисія. Предъ такива дѣла съ които грѣцити обезчестяватъ нашій-тъ родъ, съ които потжкватъ съ крака наша- та народность дѫжни ли сме още да поз- наимъ за пастири такива разбойници, така- ва злоправни чудовища, такива негодници?!

Нека Ц. вѣстникъ, като съ жалость об- народва злоупотребленіята имъ благоизволи да ны каже, Г-нъ Цанковъ ли, или Грѣц- кити владици сѫ “ безъ вѣра, безъ съвѣсть “ безъ чувство, безъ животъ обществень, “ безъ отечество, безъ никое состояніе ? „ кой посува « тѫй безобразно » Българскіятъ народъ. Г. Екзархосъ съгласно съ грѣцки-ти владици, « тъпчи дерзостно не само « вѣ- рата на прадѣдити си » по и самото ни на- родно чувство и безсрамно » лъжи противъ съвѣсть-та си » за едно, пърче хлѣбъ « кое- го грѣцката патрикана му подхвърля.

Жителити отъ Ени-Заарската каза сѫ жално оплакватъ отъ злинити и злоупотре- бленіята на Г. Григора Търновскіятъ грѣцки владика. » Тѣзи фанаріоти брате думатъ съ плачь селянити, колкето отива по ЕДИПСИЗИ ставатъ « Не стигнало на тоя фанаріотинъ дѣто събралъ по 12 гр. за вѣнчило, по 800 гр. отъ священницити мири фіятъ, по 2,200, гр. за осветеніето на сѣкоя церква—Защо- то освятилъ двѣ—но пратилъ послѣ прото- сингелъ-тъ си да зема отъ сѣкое село по двѣстя гроша за в. церква. В. Церква! Ока- янните Българи я хранятъ съ сълзы и по- тове, а тя ги гони и имъ вади очити ! !

“ Тукашный грѣцки епископъ Г. Синесій, дума една дописка отъ Руссе, не различава и той никакъ отъ постжпки ти и съблазнително-то поведеніе на съ- братіята си фатаріотски владици изъ Бъл- гарія. Цѣли 16 години има отъ какъ е Епископъ въ тоя градъ „ и тыя 16 го- дини сѫ пълни съ лошавини, лукавщини, срамоти, интриги, на които е показвалъ зрѣ- лището. Това не е сичко, Г. Синесій сѫ мжчи непрестанно да внуши раздоренъ духъ между учителити и между гражданити и да припятствова на успѣхити училищи.

Въ той въ тыя си зломыслія намира го- лѣма припжика отъ страната на Г. И. Мав- ридя. Г. Мавриди знай да употрѣбява съ мждрость и за полза власть-та която му е ввѣрена.

Гжа Хаджи Руссѫ подарила на училище- то и на църквата една кжща и едно лозіе и 1,000 гр. Дано това благодѣтелно дѣло по- служи за примѣръ на мнозина.

Нишатъ ни отъ Сливенъ че въ Котелъ грькъ духовникъ—на когото жално ни е че не знаимъ името—подръжавалъ примѣръ-тъ на развратенніятъ Венеамина. Неговити рас- кошни начала—които безъ сумненіе е чер- палъ между фанаріотскити владици—го ся до толко заровили въ каль-та на лошавинити, щото той смѣ да полага ръка врѣхъ женыты когато исповѣдва и да имъ откачва герда- ныты!.....За това честнити Български жс- ни сѫ отдалечаватъ отъ него и го гледатъ като дяволъ излѣзалъ изъ пропастити адски. Развратенніятъ Венеаминъ ся изгони отъ Ко- телъ. Дано и тоя грѣцки духовникъ намѣри сѫщото щастіе.

Сега за първи пжть имаме случай да говоримъ за Тулча и за Тулчанскити бъл- гарски училища. До днесъ въ Тулча имаше само двѣ училища които съдържаваха до 40—50 ученици сѣкое, съ двама учители. Предъ почти единъ мѣсяцъ Г. Изворскый ся новика отъ Тулчани за да имъ даде единъ строй на учебнити заведенія.

Тулчанци подбудени отъ тоя родолю- бивъ мѫжъ съградяватъ едно училище за ко- сто терзійскіятъ еснафъ помогналъ седемъ хиляды гроша. Като гледаме дѣятелностьта на попечителити и на сичкити жители, ные ся надѣваме слѣдъ малко за благопо- лучни слѣдствія въ Тулча. Дерзость!

Разградската околность страда отъ ре- крути. Една мома отъ село Опака е стана- ла жьртва на тѣхното безчиніе и ся обез- честила. Мюдюръ векили Ахмедъ ефенди ис-

пълнилъ въ това обстоятелство разумно длъжность-та си.

Царскити войски конто сж въ Софійското поле ся отличаватъ чрезъ доброто си поведеніе. Не можимъ исказа голѣмата признателность която Софійскити жители пазятъ кѫмъ Хасанъ Тассенъ паша за безбройнити му добрини конто Н. С. сѣкой день прави. " Тіи му познаватъ доброто и го искренно благославятъ. „

Въ софія единъ гражданинъ Г. Димитрій Трайковичь, прави съ свой разноски едно дѣвическо училище; Г. Трайковичь ще има имято си вѣчно не само въ това свято заведеніе но и напечатано въ сърдцата на признателнити Софіянци.

ПОЛИТИЧЕСКЫЙ ИЗГЛЕДЪ.

Отъ една страна Французкіятъ монитеръ извѣстява че " пълномощницити конто сж отредени да преобърнатъ на рѣшенъ трактатъ предварителнити точки на Вилла-Франка, требало да ся събератъ на 25 Юлія—6 Августа въ Цурихъ. „

Отъ друга страна двѣ депеши пратени въ Парижъ едната отъ Бернъ а другата отъ Цурихъ извѣстяватъ че двѣ конференціи станали до сега едната на 27 Юлія—8 Августа а другата на 28—9 Августа.

Не ся види че треба да има Конгресъ за нарѣжданіето на Италійскити работи. Като съставяніето на една Италійска конфедерація е съвсѣмъ дѣлото на Франція и на Австрія тыя двѣ царства искатъ да й упазятъ до край честьта й.

При това вѣроятно е че смѣсваніето на католическити сили въ нарѣжданіето на единъ въпросъ въ когото католического начало владѣй сичко, ще докара неспоразуменія негли ще направи невъзможно съставяніето на една конфедерація врьхъ основити конто Франція и Австрія положиха на Вилла-Франка.

Увѣряватъ че Австрія още по малко желай намѣсваніето на некатолическити сили въ нарежданіето на тоя въпросъ. Въпросъ за рѣшеніето на когото Папата е длъженъ да е почетьіятъ предсѣдатель въ една діета гдѣто само представициити на малкити католически области на полуостровътъ ще присѫтствуватъ.

Споредъ това, мыслятъ че когато Италійскіятъ въпросъ си спогоди Цурихскіятъ трактатъ ще ся съобщи просто на голѣмити Европейски царства.

На Прусскі тъ царь падпало джмла. Една депеша отъ Берлинъ, 29—10 Авг. извѣстява че по слѣдствіе на едно голѣмо стичаніе на крьвьта въ мозакътъ, болестьта на царьтъ дава серіозни неспокойствія.

Пишатъ отъ Парижъ че повечето отъ Австрійскити роби си отиватъ въ отечеството. Почти сички съ признателность за добрити грижи конто сж пріели, трьгвать отъ Франція и дълбоко ся чюдятъ на добріятъ строй на войскити й. Но най повече Зуавити сж на конто ся по-много чудятъ.

В. Князь Константинъ, братъ на Русскіятъ Императоръ слѣдва пѫтуваніето си по Европа. Споредъ една депеша отъ Лондра 29—10 Авг. В. Князь былъ сега на Рядъ, въ островътъ уайтъ и ще иди да посѣти князя Наполеона на Біаррицъ.

Русскіятъ посланникъ влѣзълъ въ Пекинъ. Французскіятъ посланникъ, Англійскіятъ и Американскіятъ сж на пѫтъ и ще влѣзатъ слѣдъ малко въ столицата на Небесната Имперія (Кына).

Сѣкой знай че тѣ отиватъ да испросятъ отъ това правителство да има Европейскы посланници въ тоя дворъ. И тѣ сж решени да искатъ това съ сила ако правителството имъ откажи.

С. Петербургскіятъ вѣстникъ обнародва послѣдніятъ трактатъ заключенъ между Руссія и Кина. Полезни условія даватъ свобода на извършваніето на Христіанската вѣра.

Персійскіятъ посланникъ, Хасанъ Али Ханъ стигналъ въ Парижъ съ сичкити лица на посолството.

Въ Англія, слѣдватъ да оружаватъ край моріята. Страховети отъ страна на Франція не ся сж смалили чувствително. Въ истото время желаніята за миръть не сж малко пламенни.

Срѣдоточната Италія сдѣва тихо цѣль-та която си е забѣлежила: да ся съедини съ Сардинія. Трьгваніето на Сардинскити емисари конто ся повикаха въ Турінъ, не промѣни нито пакъ обезсърдчи надѣждити. Трьгваніето на представициити на Викторъ Еммануила ся тържествува съ възхищеніе. Предъ това положеніе тихо и рѣшено надѣждити ся въздигатъ и изискваніята ся уголѣмяватъ.

Князъ Наполеонъ ся върналъ отъ Шербургъ и стигналъ на 27—Августъ въ Парижъ.

Европейскити вѣстници конто стигнаха днесъ чрезъ Французкіятъ скороходъ ни донесоха единъ членъ на русскіятъ еѣвалидъ противъ Англія.

Споредъ русскіятъ еѣвалидъ нито Англія, нито Франція, нито Австрія искали единъ Европейски конгресъ за нареждането на Италійскіятъ въпросъ.

Слѣдователно русскіятъ еѣвалидъ ся мжчи да докаже най-напрѣдъ че Англія не е слѣдственна съ нея си и послѣ че сичкити въпроси треба да ся наредятъ обшо въ единъ конгресъ.

В. първата часть тоя членъ разсѫжда добре, но въ втората той съдържава напстинно разсѫждение безъ примѣръ.

Дѣйствително той дума « че стига на Европа да не признаеся законностьта на трактатътъ между Франція и Австрія за да уничтожи сичката задлъжителна сила на миръть. »

Та отъ кога, и съ силата на кое начало свободата на двѣ независими царства кѫмъ едно друго и кѫмъ другиги, ще зависи отъ единъ конгресъ, или Европейски, или Азіятски или Американски!!

« Днесъ, дума още Русскіятъ еѣвалидъ сичко треба да ся рѣши между голѣмото христіянско образувано домочадіе. Да иска нѣкой да отбѣгне осѫждането на всемирното сѫдовище е че ся обявява неговъ непріятель »

Сѣкой види, Русскіятъ еѣвалидъ иска да управлява свѣтътъ съ единъ конгресъ както управлява Руссія съ единъ синодъ. То е твърдѣ добро, но какво да правятъ тогива раскелническити царства, както н. п. Англія. И когато цѣлятъ свѣтъ ще ся управлява отъ единъ конкресъ или единъ синодъ, кой ще бѫди тогава царьтъ?

СЯКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

Миозина Единородци пріятели отъ по-главны-ты мѣста въ Българія и въ подунавскы-ты княжества пытатъ на какво мнѣніе сж Цариградскы-ты Българе относително- за пѫтница-та толкова противоположни единъ кѫмъ другъ по кои-то вървятъ два-та Българскы Вѣстника въ Цариградъ? Ето зачто пишиж това:

Може бы нѣкой да каже, че това е вече рѣшена работа, откакъ ся показа « *извѣстіе-то кѫмъ Българіж* » вмѣстено въ 442 Цариградски Вѣстникъ; нъ пыта ся: да ли шесть лица, ако и достойни за всяко почитаніе, могжть да прѣдставятъ мнѣніето на всичкы-ты Българе въ Цариградъ? и още повече да ли могжть да натурятъ мнѣніе-то си на всычкы-ты оныя по въпъ лица конто четжть? Тука всякой, кой-то разумѣва, колко тѣжи общо-то мнѣніе, безъ съмнѣніе ще отговори: не! и право. И така нужда е да ся каже истинно-то мнѣніе на Цариградски-ти Българе.

На кое мнѣніе сж тіи относително за пѫтница-та, толкова противоположни единъ кѫмъ другъ, по които вървятъ Цариградски-ти Българе? Его отговоръ-тъ:

Цариградскы-ты българе сѫ възхищеніе четжть « българіж », и особено това възхищеніе стана по голѣмо, откакъ ся показа извѣстіето кѫмъ вѣстникъ Българія, вмѣстено въ Цареградски вѣстникъ, кой-то пакъ отъ своіж страняя ся удостои на другый день съ еднж малічкъ сатыркъ.

Иска ли повече думы, за да ся покаже общо-то мнѣніе на Цариградски-ти Българе?

Пера *6* Августа 1859
Единъ Българинъ.

— Н. И. В. страда отъ нѣколко дни отъ неспокойстіе и треска, която безъ да покажятъ никаква важность, го принуждаватъ на една почивка.

Нѣвщи конто му турили въ срѣда дали добри слѣдствія; вечерьта Н. В. бѣше по добрѣ.

Въ четвьртъкъ премина; доброто състояніе слѣдва и до днесъ.

— Н. И. В. Султанътъ даде на Г. Князь Лабановъ, извънреденъ посланникъ и пълномощенъ министръ Русски при В. Порта, нишанътъ Меджидіе отъ първіятъ классъ.

Въ истото врѣмя, Н. В. подари на Г. Аргиропуло, пѣвецъ драгоманинъ на Русското посолство една хубава ливія на Буюкъ-Дере

— Писалищата на телеграфътъ между Варна и Цариградъ ще ся принесатъ отъ Бейоглу на Кулекапусу.

— Праздникътъ на Н. В. Императорътъ Австрійскы ся празднува завчера съ голѣмо тържество въ Цьркватa Св. Мариа. Н. Пр. Г. де Прокешъ-Остенъ съ празнична униформа излѣзе отъ палатътъ на посолството и отиде на цьркватa гдѣто слѣдъ Божественната служба едно Тебѣ Бога хвалимъ ся и пѣ.

Слѣдъ отпустъ пріе честитенія на Австрійскити поданници, на духовенството на С. Марія на Единъ бей писаръ на Н. В. Султанътъ и на Арифи бей, първи драгоманинъ на диванътъ, пратени отъ страна на Н. И. В.

— Отъ нѣколко врѣмя Черкезити насѣдно съ домочадіята си оставятъ отечеството си и дохождатъ да ся положатъ подъ покровителството на Н. В. Султанътъ

Отъ двѣ недели, редовни пѫтувания завождатъ тыя преселници по разни мѣста на Имперіята гдѣто можятъ лесно да поставятъ изобилни колоніи. Въ малого села на Мраморното крайморіе, нѣколко Черкези ся заселиха. Сега ся носятъ на Варна, надъ Отоманското крайморіе на Черното море.

— Въпросътъ на подунавскити Княжества наближава да ся рѣши, Муссурюсъ бей посланникъ въ Лондра, пріе сѣка власть нужда за да подпиши едно. свършено си разумѣніе.

— Г. І. С. Армадій ни умолява да притуримъ на извѣстіето, което помѣстихми въ предніи си листъ, че той това извѣстіе го прави, защото нѣкой си Господинъ, като мухаиль подписътъ на една бѣла книга, продавалъ оная книга за петь хиляди гроша.

— Знаятъ че Франція поставя наскоро единъ вице-консулъ въ Судина, малъкъ градъ кои то лежи на главніятъ клонъ на Дунавецъ, и кой то има една голѣма политическа и търговска важность. Вице-Консулътъ на това мѣсто е Г. де Лурієръ, кой то ся официално настани отъ Порта та и ся удобри. (Монитеръ)

— Ни ма отъ Белградъ, отъ 4 Авг. извѣстяватъ че князь Милошъ правялъ пѫтуваніе изъ княжество то. По отсѫтствіе то му командиството то на войска та и управленіе то на военни ти работи ще ся ввѣрятъ на сынътъ му Михаил. На 30 (и. к.), сичкити сенатори кои то бѣха запрени по заповѣдъ на князьтъ ся освободиха.

Скупщина та взела една важна мѣрка: Тя обявила никакъвъ параграфътъ XVII на Уставътъ кой то дума че Сърбскіятъ Князъ нема право да сѫди и да осѫжда единъ сенаторъ безъ склоненіе то на В. Порта.

— Научаваме ся Н. С. Мустафа паша, главенъ управитель въ Едирне посѣтилъ Родесто, Ереглі, Чорду и сега е на Силиврія. Н. С. има намѣреніе да обиколи сичка та правинція кою то му е ввѣрена. Гдѣто и да ся е запрѣлъ Мустафа паша распитвалъ за състоянію то на жителі ти, за поведеніе то на мѣстни ти началства, съ една дума чрезъ негови ти грижи много въпроси сж рѣшили. НЕГОВО то пѫтуваніе было е но истинно добродѣяніе за жители ти кои то му изложили злото състояніе на провѣденія та. Колко то за произведенія та тѣ не добри по много мѣста на Румелія и ако правителство то не помогни на селяни ти, тѣ не ще да сѣятъ илуща та година Затова Н. С. Мустафа паша като уважилъ скърбьта имъ, обѣщалъ да имъ испрати жалбити до правителство то и подкрепи съ вліяніе то си. (Ж. де К.)

— Извѣстяватъ че единъ високъ новникъ ще трьгни за Египетъ, опредѣлъ отъ В. Порта за една работа до Вице-рьтъ Египетски,

— Сърбската воиска пріела единъ строй. Ти е раздѣлена на 4 тѣла, 1-е отъ 4000, души, ордія Белградъ; 2-то 4,000 души ордія Крагуевацъ, 3-то, 2 ордія, Проеровацъ при Самандрія; 4-то 2,000 ордія Чупра.

— Писма отъ подето Плоещъ г е събрана Молдо-влашката войска извѣстватъ че князь-тъ на Молдавія и Влахія сгувалъ да стани жертва съ една отъ войскити си, на нови комплоти.

Обаче огньтъ избухналъ малко на лечь отъ тентата на Князь-тъ и на мазата гдѣто биль барутъ-тъ.

— Отъ средъ щумакъ-тъ на Балкатъ, Габровскіятъ Богословъ въ членъ-тъ противъ Българія, обнародванъ отъ ц. вѣстникъ—то ся знай безъ да го кажимъ-провикваше че " не трѣба злоупотребл та на владицити да сж обнародватъ въ зетити. „ Излишно е да забѣлежимъ че ве мнѣніе е мнѣніето на нашіатъ събра

Това рѣчено, ные ще кажимъ че вѣстникъ нада непрестанно въ противорѣ и не си пази думата. Въ миналій-тъ си нашіятъ събратъ предпріелъ да обнарод злоупотребленіята на фанаріотиньтъ Христа, Единенски грьцки владика. Сѣкой з причината: Защото Г. Хрисантъ е отказа да му продаде Евангеліята.

Но понеже нашіятъ събратъ храни ще надѣжда за матерката! угроба на ел фанаріотинъ влькъ, за това, думаме, пр му и даскателство и му ся подмазва дума " съ жалость обнародване тая стат и съвѣтва грьцкіятъ владика.

Клетъ Екзархосъ! на каква кола ся зи!! за какво прасе точи зжби!!! че той знай ли че .....съ тояга върви въ ть-тъ?

— Средства за да ся пазятъ отъ п ключеніята конто горѣщината може да п чини.

1° Да турятъ на главата, подъ ш ката една кѫрпа на която кранщата да сятъ около врагъ-тъ и рамената.

2° Да отбѣгнуватъ сльнцето да удря на право по коремъ-тъ и по рамен По добрѣ да пази чеѣкъ врехата си, а да стои на слънцето безъ облекло;

3° Да отбѣгнуватъ хладнити питія ко употребяватъ твърдѣ често и съ голѣмо личество. Водата е вредна; треба да смѣсвятъ съ ракія: една ока ракія съ дв найсять оки вода. Водата размѣсена съ ф фе или вино полезува и тя противъ прик ченіята.

4° Напослѣдокъ презъ голѣма та топл почивка та да сж продолжява.

Ако ся случи нѣкое приключеніе горѣщина та треба, догдѣ дойде лѣкар да правимъ слѣдующи ти работи:

1 Да махнимъ болнінтъ отъ слънце

2° Да туряме на главата му кърпи нам крени съ хладна вода; треба често да р хлаждаме тыя кърпи;

3 Да туримъ крака та му въ топла в да безъ да извадимъ кърпи ти отъ глава му. Ако не е възможно крака та му да с ятъ въ топла вода, треба да ги увиемъ кърпи намокрены съ топла вода. Колко т възможно, добре е да туримъ една стиска лъ или малко пепелъ отъ огньтъ въ топл та вода.

Ако е слънчасълъ и го втресе треба туримъ на слънчасало то мѣсто мѣ о те съставено отъ брашно разнито въ вода, накъ безсолна масъ (масло).

— Презъ распусъ-тъ, Г. І Груевъ управитель Пловдивското българско училище, пристигна завче въ Цариградъ, за да направи една расходи..